

TIIMPUL

Buletin de aniversare a două veacuri de Cafeneaua Veche

Toate-s vechi și...

Bonjour, dragă musiu sau dragă demoazelă. Tocmai ți-ai terminat proiectul la firmă și vrei să conversezi cu amicii într-un loc cu parfum de răsalaltăieri, de alătăieri și ieri, că tot v-a plăcut la nebunie la *Midnight in Paris*. Așa că bine-ai venit aici în capsula timpului cu aromă de cafea alături de ispravnici de la Curtea Domnească, bonjuriști de-ai lui Bălcescu, de domnul Eminescu, Nenea Iancu, cochetul Mișu Văcărescu, Maria Tănase, de Carol al II-lea sau Cuza-Vodă deghizat în om simplu și de mulți, mulți alții - de ce nu, te poți trezi alături și de simpateticul Woody Allen prospectând o nouă filmare dacă o dori capricioasa Fortuna.

Toată această lume cu dichis, traversând epoci, străie și moravuri deosebite de să tot fie vreo două veacuri și un strop, se întâlnesc armonios chiar aici, pe Covaci 16, la Cafeneaua Veche. Un loc în care ești contemporan nu doar cu prietenii cu care savurezi specialități de cafea și trataiile dulci cu care vin acestea, dar și cu stimabili și cucoane de odinoară. Pentru că așa cum zice sloganul poetului: Toate-s vechi și nouă toate.

Capitol în care aflăm cine este distinsa Cafenea Veche și cum dorește să ne desfete dânsa cu farmecele ei bicentenare

Să ne dăm peste cap acum și să ne preschimbăm în cronicarii acestui loc care a trăit pe puțin câteva vieți tumultoase. Dacă e să ne gândim mai adânc, putem spune că e foarte posibil ca stră-stră-stră-străbunicul dumitale să fi trecut pe la o ceașcă de licoare turcească dacă avea treabă pe la Domnie, la Vodă.

Pentru că asta era și menirea de la începuturile stabilimentului, să deservească Curtea Domnească, o atestare oficială datând din 1812 deși apariția sa propriu-zisă a fost cu 30 de ani mai devreme, de dinaintea dărrii în folosință a Hanului lui Manuc. Ceea ce înseamnă nici mai mult, nici mai puțin, dragă musiu sau demoazelă, că vorbim aici de cel mai vechi local al Bucureștilor și dacă acesta n-o fi prilej de chermeză atunci nu știm ce altceva ar putea fi.

Să-ți mai spunem că această superbă clădire a Cafenelei care a traversat ceva epoci a trezit inspirația mai multor artiști care au portretizat-o memorabil în lucrările lor, fie înconjurate de un aer melancolic, fie debordând de joie de vivre, și amintim aici doar de lucrările pictorului Emil Pavelescu.

Ce găsești aici mai exact? Doar o singură privire îți va spune că acest loc e un adevărat punct de reper pentru cafegii și cafeologi datorită diverselor și delicioaselor sortimente existente în meniu. Tot aici ți se deschid în față și desfășările culinare de elită ale unui restaurant în care, ca la porțile Orientului, aromele bizantine se impletește cu cele sudic-occidentale, adunând tot ce e mai bun din bucătăriile mediteraneene. Tradițiile grecești, franțuzești și italienești sunt domeniile forte în care bucătarul-șef Viorel Neacșu (Păpuș) excelează cu asupra de măsură. Ceea ce vă invităm și pe domniile voastre să testați.

Deosebitele recomandări ale bucătarului-șef Păpuș pentru o seară în doi:

„Pentru domnul, recomand pentru început sorbitul unei cafele panameze. Apoi, un mușchi de vită cu piersică și foie gras de te lingi pe degete. Totul culminând cu tortul casei, un fel de cremșnit cu multe blaturi însirodate. Pentru doamnă, neapărat o cafea Sfânta Elena, urmată de un soté de scoici dumnezeiesc și apoi omonierii, o bocelută făcută din clătite, plină cu fructe de pădure. Desigur, pe durata mesei se pot răsfăța amândoi cu un vin Santa Cristina. Le voi recomanda și un pui în sos roșu cu ardei copt și feta, o rețetă pe care am pregătit-o acasă, pentru mama mea, într-o seară în care am vrut să o tratez cu ceva mai aparte”.

Anunciuri

Perdut clavecin franțuzesc, cumpărat de tatăl meu de la Viena. Găsitorul va primi abonamentul meu pe un an la Crucea de Piatră (mai precis, la M-selle Jeanette).

Doamnă stilată, puțin visătoare, care știe să aprecieze cum se cuvine belle arte, doresc a cunoaște Tânăr domn, de preferință poet de viitor, charmant, cu plete. Rog MP în versuri la Veronica M. Exclus liceeni.

Perdut manuscris piesă de teatru, posibilă cap d'opera, lăsat din neglijență pe o masă la Cafeneaua Veche. Subiect și moravuri contemporane, în jurul unei scrisori. Relații la Caragiale I.

Inventator mașinărie formidabilă, pasăre din fer uriașă care zboară cu oameni în ea, caută investitor generos pentru finanțare. Întrebați de Traian V. la redacție.

Herr Photograph Riedler execută poze de familie sepia deosebite sau aşa cum viitorul le va numi, instagrame. Pe Strada Aplicației, numerele 30bis.

LUCEAFĂRUL TRĂDAT

-dramoletă de amor-

Nichita îi luă înaintea chelnerului și puse în fața frumoasei doamne îmbrăcate în crinolină o ceașcă cu cafea panameză a cărei aromă îți mângâia simțurile.

- Veronică dragă, uite o aromă pe măsura farmecului tău.

- Mersi, Monsieur Nichita, dar poate farmecul meu merită niște versuri, totuși, nu spunești?

- Desigur, iartă-mi impolitețea de a nu fi mereu liric deși lumea mă știe de poet. Lasă-mi te rog cinci minute să mă concentrez.

Poetul își scoase un carnetel din buzunarul paltonului și uitându-se copleșit la grațioasa Veronica începu să noteze niște cuvinte alese. După câteva momente în care sorbi puțin din ceașca de cafea, Nichita își drese glasul și rosti cadențat:

„Spune-mi, dacă te-ăș prinde-ntr-o zi
și ți-ăș săruta talpa piciorului,
nu-i așa că ai șchiopăta puțin, după aceea,
de teamă să nu-mi strivești sărutul?”

Veronica își mișcă nervos piciorul, lăsând să-i scape ușor condurul, vizibil emoționată dar, stupoare, chiar atunci usa se deschise cu zgromot și înăuntrul cafenelei intră domnul Eminescu, ca într-o scenă de western, cu o furie deloc poetică pe chipu-i înroșit de gelozie.

Nemaivorbind că în mâna dreaptă ținea un revolver Colt, cu piedica trasă. Poetul tună:

- Astea ți se par versuri, domnule epigon? Și, Vero, chiar așa de jună ești la minte să-i cazi

în plasa domnului acesta machiavelic? Ai uitat atât de repede de dedicația-mi?

Si era una la părinți
Si mândră-n toate cele,
Cum e ficioara între sfinti
Si luna între stele?

Nichita, speriat dar dornic să aplaneze conflictul, îi răspunse lui Mihai:

- Hai să ne calmăm puțin aici, nu e nevoie să fim ca-n romanele de gusturi îndoieșnice. Nimeni nu spune că versurile dumitale sunt incredibile, dar nu mai bine o lăsăm pe Veronica să decidă care îi e alesul?

Doamna vizată se uită clipind din sprâncene la cei doi poeți învârtoși de pasiunea pentru dansă și, scuzându-se, spuse:

- Desigur, mă voi decide, dar, dacă îmi permiteți, trebuie să-mi pudrez puțin nasul...

Se ridică și dispără, lăsând în urmă o boare de parfum de iasomie. Cei doi bărbați se priviră îngândurați, simțindu-se puțin penibil că destinul lor era la mâna unei femei. Dar plecară capetele în jos, așteptându-și soarta. Dar nu multă le fu așteptarea că zăriră pe geam o trăsură care demară în goană, luând-o în ea pe madam Micle care ieșise vicleană prin spatele cafenelei. Poeții se uită cu groază la scenă într-un murmur, recunoscând chipul mangafalei care o ridicase pe muză în trăsură:

- Caragiale, infamul...

Carnetul de High Life al lui Claymoor

În contra blue-jeansilor strâmti în moda tinerimii de azi

Discutăm deunăzî la grandiosul bal de binefacere al doamnei Elisaveta Sturza (cea mai mare binefacere pentru toți de acolo fiind stiva de sticle de champagne franțuzească, sincer să fiu) cu distinsa contesă Bibesco, cea cu care mă înțeleg atât de bine în opiniunile despre tendances de mode: „Cherie, nu știi cum să-ți spun, dar când văd junii noștri mergând pe strasse purtând acei pantaloni strâmtați mai ceva ca Strâmtarea Gibraltarului, mă apucă un petite leșin din care nici cele mai puternice săruri nu m-ar putea trezi.” Contesa a încuviințat din cap, bucuroasă că are cu cine vorbi despre acest sujet chaud și, trăgându-mă discret de mâncă, mă scoase afară din salonul în care toată lumea juca whist, pentru a putea vorbi în voie. „Așa este, Mișule, uite chiar distinsele odrasle ale madamei Scarlat, abia întoarse de la studii din Englera. Știi de ce-mi amintește aceasta?” Curios, îi spusei din priviri că aşteptam nerăbdător răspunsul. „Mă știi foarte bine că militez dintotdeauna pentru emancipația femeii și sunt prima la chemarea răsunătoare a progresului. Dar această modă a blue-jeansilor strânși pe trup îmi aduce aminte de vechea povară a feminității din tinerețea mea: corsetul. Așa era și atunci, era de bon-ton ca orice mademoiselle să poarte așa ceva în societate, pentru că ar avea avantaje inestimabile

în îndreptarea coloanei vertebrale și în ținuta frumoasă a corpului. Știm acum, oameni ai viitorului luminat, cât de malefică a fost această purtare. Piele vătămată, organe viciate din cauza strânsorii, ce să mai vorbim, une catastrofe. Știi ce cred eu?” Copleșit încă o dată de înțelepciunea adevărurilor amicei mele, o întrebai din nou din priviri așteptând nectarul zicerilor sale: „Cred că asta e răzbunarea femeilor. După ce atâtă timp ele au îndurat această închisoare a corsetului, să nu uităm, o creație a bărbătilor, în sfârșit eliberate, au planuit această modă masculină care să le dea satisfacția bine-meritată: pantalonul strâmt care ține ca într-o menghină organele sensibile ale sexului opus. Crede-mă, Mișule, pentru fiecare bărbat imberb care poartă prefăcut degajat acești pantaloni de tortură e o femeie care îl vede și râde cu răutate în sinea ei: „Așa, stimabile, îți amintești acum de timpul în care ne obligai să purtăm corset?”. Impresionat de justețea contesei, i-am cerut politicos acordul de a publica aceste opinii atât de interesante care vor pune cetorii pe gânduri următoarea dată când vor căuta o nouă perche de pantaloni în prăvălie.

AUZITE SUB LAMPADAR

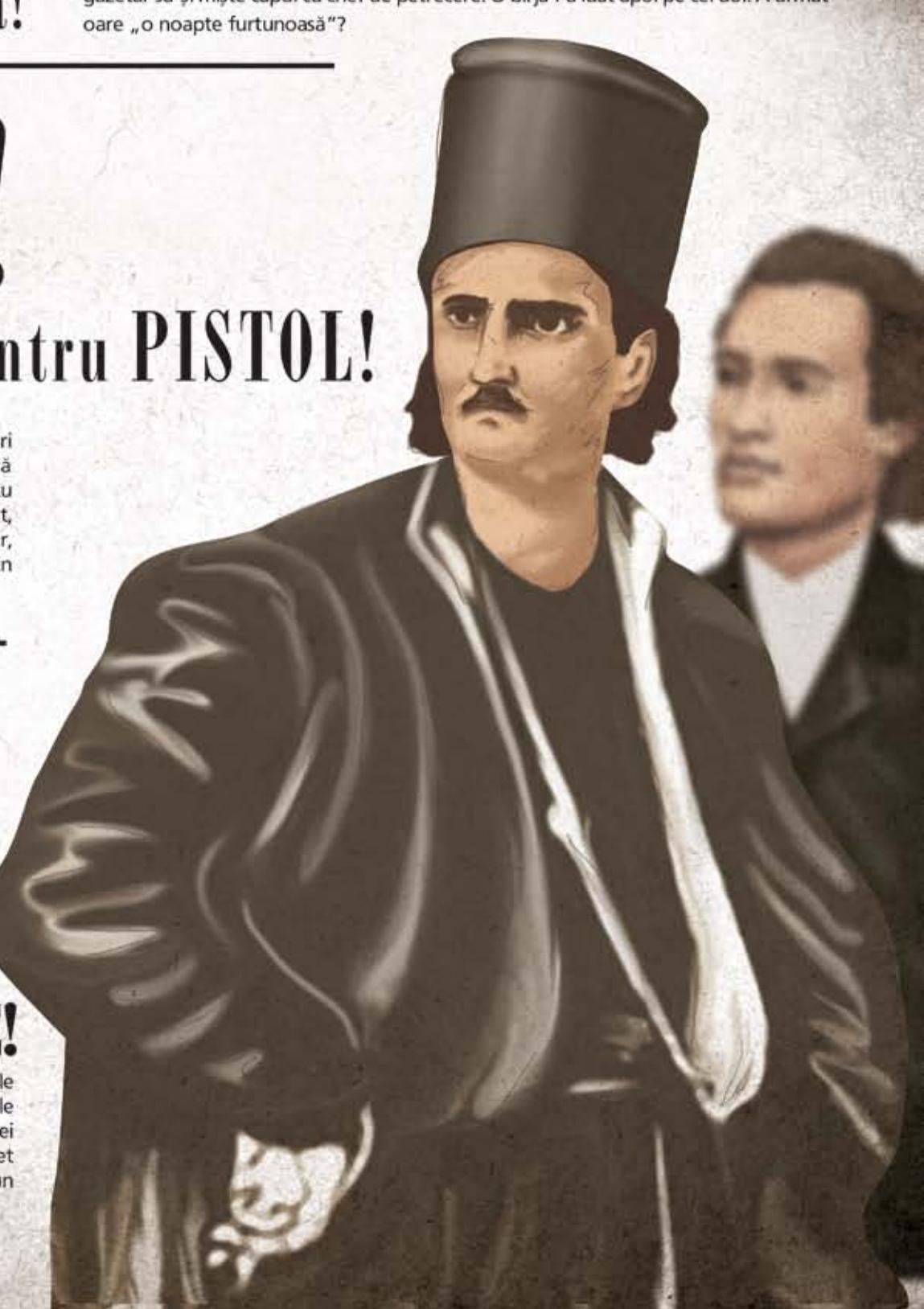
Așa ceva nici ZAVAI DOC
nu și-ar fi IMAGINAT vreodata!

EXPLOZIV!
N-o să crezi CINE lasă pana pentru PISTOL!

Această întâlnire de taină în fața unei cafele arăbești ne-a pus râu pe gânduri: ieri seara, eroul rebel, liderul pandurilor Tudor Vladimirescu s-a confățuit la o masă discretă cu Mihai „Luceafărul” Eminescu pentru câteva ceasuri bune. Discuția a fost cu siguranță înflăcărată, cei doi ridicând glasul de multe ori. La un moment dat, pandurul și-a strecut mâna sub haină și a luat ceva ce semăna cu un revolver, înmânându-l apoi poetului care l-a luat cu grija și l-a ascuns într-un exemplar din „Poesii”. Pe cine oare are de gând poetul să-l încerce dacă e „nemuritor și rece”?

VERO
ce-ți mai place
ISTORIA LITERATURII ROMÂNE!

Reputatul poet al „necuvintelor”, Nichita Stănescu, a fost remarcat de către sursele noastre însoțind un personaj care are deja la CV o listă lungă de relații sentimentale cu artiști de notorietate, atât ghicit, domnișoara Veronica Micle, o favorită a acestei rubrici. Rupătoarea de inimi de artist în serie a primit din partea poetului un buchet de begonii și un volum propriu cu autograf din partea autorului. Pariem că într-un apartament din Capitală au urmat niște rime îmbrățișate.

Ion Luca Caragiale

De ce nu mai sunt actual?

Stimabililor,
Trăim în sfârșit niște momente în care Răcnetul Carpaților sună mai tare ca niciodată și ne spune fiecărui dintre noi, fiil acelui patrii jude: după lupte seculare care au durat chiar secole, suntem cetățenii unei societăți cu moral și prințipuri. De ce avem ochii împăienjeni și nu clari precum clarul lunii să vedem că vechile noastre prejudecăți nu mai stau în picioare? Coborâți puțin pe caldarâm și uitați-vă în stânga și în dreapta; veți cumva vreun Brânzovenescu la bordul unui uriaș cai-putere tratându-vă ca pe niște molii în dreptul parbrizului său în timp ce vorbește la telegraful mobil despre vânzarea unei uzine pentru o sumă care îi va umple și lui teșchereaua cu vîrf și îndesat? Nu, de mii de ori zic nu. Nu mai există mangaiale de acest soi. și atunci cum de tot repetați de cred că aud voci: „E exact ca-n Caragiale, astă e blestemul nostru...”. Zic încă o dată, veniți-vă în fire. Insist: să privim sedințele aleșilor nostri. Veți vreun Trahanache picotind în timp ce admiră pozele vitriolate

ale unui tabloid pe tabletă, chiar când în plen se discută o lege esențială pentru națiunea noastră? Dacă orbul, orb fiind, a găsit Brăila, hai să fim onești cu noi însine și să spunem că nu, aceste malversații nu mai există în prezent. Nu mă las și vă repet: uitați-vă la cinstita noastră presă democratică, veți vreun Cațavencu care din banca organului său de presă se jură pe iubirea sa nețărmută față de popor și latră pentru dreptatea celor mulți și năpăstuți numai pentru a-și face capital de imagine politică? Arătați-mi-l acum dacă aveți pe cine! Este că nu aveți, este? Așa că vă implor, nu mai arătați degetul către mine spunând că ce am scris eu cândva mai este valabil în timpurile astăzi fericite, știți cu toții că nu mai este vorba de aşa ceva. Fortuna ne-a făcut să trăim azi vremuri mult schimbate în care bampirii care sug săngele poporului sunt doar prilej de distraçăune în filmele de la Hollywood și deloc realitate. Ca să nu mai vorbim că nici tiranie în Rusia nu mai e. Cu toții acum în cor: Nu, Nene lancule, nu ne mai reprezintă. Muzical Muzica!

Romanța cafelei nepaleze

de Ion Minulescu

Romanța cafelei nepaleze
Am scris-o cu ceașca în mâna
Atent ca foia să nu mi-o pătzeze.

Romanța cafelei nepaleze
Am scris-o bucuros dar lent
Atât de dulce e aroma
Domnițelor din Orient.

Romanța cafelei nepaleze
Ar fi frumos o strofă să mai aibă
Atât de dulce-i însă gustul
Că mai comand una, să mă dau în stambă!

Glossa cafelei panameze

de Mihai Eminescu

Timpul trece, comanda vine
Toate-s vechi și nouă toate
(Din meniul de cafea, se poate?)
Ce e bun și ce e și mai bun
Tu cere și-apoi socoate.
Nu te-ndoi și nu fă nicio sinteză,
Comandă imediat cafeaua panameză,
Ce e aromă, ca aroma pe la nări îți trece
De te-ndeamnă, de te cheamă,
Tu comandă încă zece.

CASETA DE
REDACȚIE

Gavrilă & Asociații
People - Public Relationships Agency
Studio Borțun
Luna Millenium
Millenium People